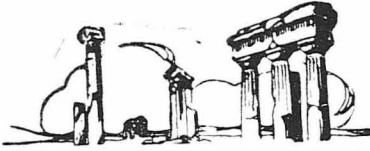

ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΙΑΝΙΤΗ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

(Η 'Αθήνα του περασμένου αιώνας)

Α'.

Τὰ τελευταία τριάντα χρόνια, ἄλλαξαν δύο δρόμοι ὄντιν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἰσῆλθαν πλέον εἰς τὸ γήρας, δύσκολα ἀναγορίζουν τὴς παλιὰς μετεβλήθησαν εἰς ὁδοὺς πολιτεῶν οἰκισμῶν καὶ ἔχουν κίνησιν ἢ ἴσως ἐνθυσίαν τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Ἐστὶ ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου, ἢ ἴσως ἔτι ἐπισημωμένη ὡς Βουλεβαθίου, πρὸ πενήντα ἐτῶν ἦταν ἀκόμη ἀραιὰ κτισμένη. Ἐκεῖνος ποὺ ἔβλεπε τὸ πρῶτον σπῆτι ἐπ' αὐτῆς ἦταν ὁ Ἀθηναῖος. Τὸ σπῆτι αὐτὸ εἶπε τὸ σημερινὸν ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τὸ ὅποιον τὸ ὁραῖον σῆδιον εἶχε δώσει ὁ δι' ἄριστος ἀρχιτέκτων Χάνσον.

Ἐγένετο ἔτι οὗτος ἀπὸ τὴν Ἀναγνωρίαν μὲ τὸν ἀδελφόν του Θεόδωρον ἀπομαρτυροῦν ἐγκαταστάθην εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ προκρίσῃ αὐτὴν μὲ οἰκοδομήματα ἀσφαλοῦ ὁδοῦ. Μετέβλεπεν ὁ Χρυσόστομος καθηγητὴς τοῦ τότε συσταθέντος Πολιτεχνείου. Ἄλλ' ὕταν ἡ Συνέλευσις τοῦ 1843 ἐρήρησε τὸν νόμον περὶ αὐτοχόρων καὶ ἐτεροχόρων, ἀπειθήθ' ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἐστὶ ἐνεργῆν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ μέγας αὐτοῦ καλλιτέχνης. Εἰς τὸ κτίριον αὐτὸ ἐγκαταστάθηκε ἡ τότε συσταθεῖσα Γαλλικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή. Παραστήθηκε εἰς ἐκεῖνον ὁ Ρήγας Παλαΐδης ἐνὰ εὐρύσσον μὲ δύο πατώματα αὐτῆ. ὅταν ἐκατοικεῖται ἐπὶ τὴν οἰκογενεάν του, καὶ ἠρξάτο τὴν ἐπαναστάσεως ἡμερῶν τῆς Μιᾶς Ἡεταρωτικῆς Μακροαρχίας. Ἐκεῖ καὶ ἀπέθανε. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου μία Ὀλιανδέζα ῥάπτρια ἔβλεπε ἐπίσης μίαν μονόδρομον οἶκον. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου.

Ὅταν ἐπέβησαν τὰ θεμέλια τοῦ Πανεπιστημίου οἰκοδομοῦσαν εἰς τὴν λεωφόρον ταύτην οἱ πρῶτοι καθηγηταὶ τῶν τὰς κατοικίας των

γὰ καὶ ἐνθρονοῦνται πληθὺν αὐτοῦ. Πρῶτος ἀπὸ αὐτῶν ἦταν ὁ Νεώτερος Βάλδος. Ἐπειτα ὁ Φοιραῖτης καὶ κατόπιν ὁ Δημητρίου Σούτσος, ἢ κατὰ Τσιτσὸ καὶ ἔνας Βασιλῆος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τοὺς ἐξόχτους μὲθ' οὗ τὸν βασιλέα Ὅθωνα. Αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ κτίρια, τὰ ἴσως περιελάμβανεν ἡ ὁδὸς Βουλεβαθίου. Ἀπὸ τὰ σπῆτια αὐτὰ ἄλλα κατασκευάσθησαν καὶ ἐνθροῦσαν εἰς τὰς θέσεις τὸν πολιτεῖν μέγαρα, ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅπως εἶχαν, ἐστὶ δὲ παρῶν αὐτῶν ὅπου ἦσαν αἱ οἰκοδομαὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς λεωφόρου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης δυναστείας, καὶ πολλὰ χρόνια μετ' αὐτήν. Μία ἀπὸ τὰς συνθέσας εἶνε καὶ τὸ σπῆτι τοῦ φιλοσόφου Βαῖδα, ὅπου σημεῖον εὐρίσκειται τὸ ἀρτισταίειον τοῦ Τσιτὰ ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Εἰς τὸ ἐπιλόγιον μέρος τῆς ἐπι μαρὰ ἐτῆ δὲν ἦσαν παρὰ μόνον γήπεδα καὶ μάρμαρα.

Ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια ἡ λεωφόρος παρέμεινε ἀνοικοδομήτη, διότι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς πόλεως ἐπρωτοῦσαν τὴν Πλάζαν, καὶ τὰς ὁδοὺς Ἐμοῦ καὶ Αἰόλου. Μίαν ἀπὸ τὰς διασωστικὰς οἰκίας τῆς λεωφόρου εἶνε ἡ χορηγεῖσθαι ὡς κατοικία τοῦ μακαριτοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κωνσταντίνου Φοιραῖτη. Ἡ ἄλλη παραλειπόμενὴ τῆς κατοικίας τῆν οἰκοδομὴ εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Κορυθ', ἀνίενε ἐπίσης εἰς αὐτόν. Πρῶτον μετεβλήθη αὐτὴ εἰς τὸ σημερινὸν μέγαρα, ἦτο μία μονόδρομος ἀπλοστάτη, ὅπου εὐρίσκειται τὸ ἱεροσολιτικὸν ἐκκολληθῆναι, εἰς τὸ ὅποιον ἐσχηχῶς φαστριά, ἐκεῖ δὲ οἱ ἀναγορευόμενοι διδάσκαλοι, μετὰ τὰς ἐξετάσεις τὸν μετέβαιναν καὶ ἐοῦσαν τὴν ἐπιτυχίαν τὸν κερνοῦντες τοὺς φίλους τὸν υπαλαβὰς καὶ πάντες τὸ πατρισταροῦτον ῥοσά. Ὁ Φοιραῖτης ἔβλεπε τὸ σπῆτι τὸ ἀπέναντι τοῦ Πανεπιστημίου, διὰ τὰ μετεβληθῆ ἄποτος εἰς τὰς παραδόσεις του, ἐκεῖ δὲ ἀπέθανε μετὰ διδασκαλίαν πενήντα ἐτῶν ὄντων.

Εἰς τὸν Φοιραῖτην χορηστέα πολλά τὸ Πανεπιστήμιον. Αὐτὸς περιεσκελεῖ τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὴν ἐγκαταστήσεν εἰς τὸ νέον οἰκοδομηματὸν τοῦ Πανεπιστημίου, αὐτὸς δὲ καθήσεται καὶ τὸ νομαματικὸν μουσεῖον. Ἦτο ἔνας ἀνθρώπος γεμῆτος μὲ ζωὴν καὶ δραστηριότητα. Εἰς αὐτὸν ἐπίσης ὀφείλεται ἡ σύστασις τῆς Πανεπιστημιακῆς Φιλίας, τῆς ὁποίας ἐξελέγη ἀρχηγὸς τῆς καὶ κατὰ τὰς ταραχάδας ἡμέρας τῆς ἐκθροῦσεως τοῦ Ὀθωνος μὲ τὸς ἐνόπλους φοιτητα, ἐτήρησε τὴν τάξιν εἰς τὴν ἐπαναστατημένην πόλιν. Ὁ γέρονς καθηγητὴς ἔζη μὲχρι τοῦ 1902, παρὰ τὴν μεγάλην του δὲ ἡλικίαν, ἐξετέλει μακροὺς περιλάτους. Ἐργετο πάντοτε τὴν ἑαυτοῦ τὸν περικον, ἠκολοῦθετο ἀπὸ τὸν πιστόν του σκόλον Ἀλέξω καὶ διηγετο κατὰ μέρα τὸ μοναδικὸν τοῦ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, τὸ μετεβλήθη ἀπὸ τριωνοαταίας καὶ πλέον εἰς τὴν ὁραῖαν λεωφόρον

τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας. Καμῖαν φορὰν προσώδουν αὐτὸν παλαῖο μαθηταὶ του, ὁ δὲ Φοιραῖτης εἶπεν ὡς προσωρεῖς θέμα ὄμιλιας τὰ δίκαια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τὰ σχέδια διὰ τὸν ὅποιον αἱ Ἀθήναι ἐπιέλλον νὰ διασωφροῦσαι μίαν ἡμέραν εἰς μεγάλην πρωτονοσαν. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶχε πολλὴ εὐρυτέρας ιδέας τὸν σιγχοῦνον του. Ἐκαμὲ διαφόρους ἰστολογίους καὶ κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅπου ἔβανεν ἡ φυσικὴ ἀψήσως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς, αἱ Ἀθήναι ἐντὸς ὁρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, θὰ ἐγίνοντο μεγάλη πόλις. Ἐπρεσε τὸ λοιπὸν, ἔλεγε, νὰ ληφθοῖαν ἀμέσως μέτρα, διὰ ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴ εὐρείας ὁδοὺς, δημοσίαις πλατείαις, δημοσίαις κτίρια, θέατρα, λουτρά καὶ ἄλλο χροῦσεται εἰς μίαν πρωτονοσαν. Αὐτὸς πρῶτος συνέλαβε τὴν ιδέαν, ὅτι οἱ βασιλικοὶ σταῖλοι ἔπρεπε νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκειτο, ἀσχημίζοντες τὰς δύο ὁρασετέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου. Ὡμίλει ἐπίσης περὶ τῆς μεταφοράς ποσημῶν ὕδατων, περὶ δεινδοφροῦσεως τὸν λεωφόρον καὶ κατασκευῆς ἰστολογίου.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πρωτονοσαν τὸν ὄθησε κάποτε νὰ ἐκτεθῆ ὡς ἰστορήσας δημαγωγὸς. Οἱ γχορίζοντες τὰς ιδέας τοῦ Φοιραῖτη ἀπεδύθησαν τὴν ἀπόψασιν του ἐαυτὴν μετ' ἐνδοσασίας. Ἄλλ' οὗτος δὲν εἶχε τὴν παρακινῶν ἐνοσίαν τὸν τρόπον ποὺ ἔπρεπε νὰ πολιτευθῆ. Ἐνοῖσεν ὅτι τὸ πρόγραμμα τὸν ἦτο ἀρετόν ὅπως ἐκλήσῃ τὰς φήμας τὸν σινοῦτον του, καὶ ἠρξάτο εἰς τὴν δημοσίον αὐτοῦ. Συνέλασε μίαν ἡμέραν τοὺς ἐκλογίους κάτο ἀπὸ τὸ σπῆτι του καὶ ἀπὸ τὸ ὑπαλόγιον τοῦ ἐξεργασίεν ἕνα περιήρην λόγον εἰς ἀκαδημαϊκὴν γλῶσσαν. Εἶπεν ὀλίγα διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀνέφερε τὸν Περαεῖαν ποὺ ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν τὰ ὀμοιωτέρα μνημῆτα τὸν κόσμον, προσέθεσε ὅτι ἡ ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς θὰ διεδωμάτιζε μίαν ἡμέραν μεγάλον ὄφλον εἰς τὴν Ἀνατολίην καὶ ἡ πρωτονοσῶσα τῆς μὲ τὸν καιρὸν ὅ' ἀποκοῦσε τὴν ἀρχαίαν τῆς δόξαν. Τότε κατέστρωσε τοὺς ἰστολογίους τὸν ἐνόπιον τὸν ἐκλογίον του καὶ εἶπεν ὅτι αἱ Ἀθήναι ἐντὸς τὸ πὸλὸ πενήντα χρόνων θὰ ἐγίνοντο μεγάλη πόλις καὶ ὡ ἀστήτη τῆς Ἀνατολῆς.

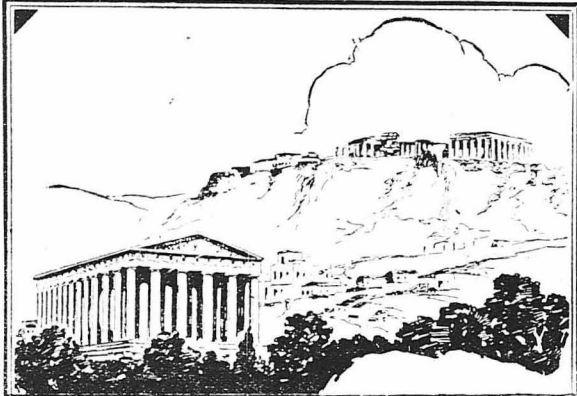
Ἐπρεσε λοιπὸν, ἔλεγε, τὸ σῆδιον τῆς, τοῦλάχιστον εἰς τὰ νέα κτίρια, τὰ ὅπου κατ' ἀνάγκην θὰ ἐδημοιοῦντο, νὰ ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὸ μέλλον τῆς. Τὸ πληθος τὸν ἐξεροκοῦησε καὶ ὁ Φοιραῖτης ἐσταμάτησε ἔως ἐκεῖ. Τὸ σπῆτι τὸν ἔβλεψε καὶ οἱ δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι μετέβαιναν νὰ τοῦ ζήτησιον σινεντεύξαι, τὸν ἄκουσαν νὰ λη:

— Ὅτι εἶνα νὰ εἶπω τὸ ἐξέθεσα εἰς τὸν προγραμματικὸν ποιλόγον. Τώρα μένει εἰς τοὺς δημότας νὰ ἐργασίεν ἢ ὅχι τὸ πρόγραμμα μὲν. Τὰ περισσότερα λόγια δὲν ἔχουν καμῖαν ἀξίαν, τὰ πρόγραμμα θ' ἀποδείξουν, ἐάν ἐκλεγῶ δημαγωγὸς, κατὰ πόσον εἶμαι ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης των.

Ἄλλ' ἐνθ' ὁ Φοιραῖτης ἐνόμισεν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του ὡς ἰστορήσας, οἱ ἀντιπαλοὶ τὸν ἐγαλοῦσαν τὸν κόσμον. Ἠρξισ ἕνα πόλεμον ἐναντίον του ἐπιτηδεῖσασιν. Δὲν τὸν ἔφεραν μὲν διότι ὁ σεβασμὸς καθηγητῆς δὲν εἶχε οὐδὲν ψεκτόν, ἀλλὰ τοῦ ἔλεγον ὅτι στὰ γερματικά του εἶχε καταβλήθῃ ἀπὸ μεγαλονοσιαν καὶ ἐξήρτοσε νὰ παρῶσεται ὡς ὁ Περικλῆς, λέγοντι ὅτι θὰ ἐξετέλει μεγάλα ἔργα, ἐνθ' ἡ πόλις εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ λίγης βήσας καὶ μερικὰ κίονα καταβροῦματος ἐγὼ νὰ μὴ ῥοσῶντι οἱ δημόται τὴν κόσιν τὸν προγιόνον των. Ἐνθ' δὲ αὐτὸς κλεισμένος ἀπὸ σπινδοστήριον τὸν ἐμύλετα κατὰ τὴν τὸσπον θὰ ἐπραγματοῦσε τὰ λοιπὰ τὸν σῆδιον, ἢ αὐτὴ τοῦ ἀντιπαλόν του εἶχε μετεβληθῆ εἰς μέγα κέντρον σινανθοῦσεως, ὅπου ἐγίνοντο ἀνοῖα καὶ προσεφέρετο ἀρθρόνης ἡ ῥετιαν ἐξάπασσα τὸν ἐνθουσιασμὸν τὸν ἐκλογίον, οἱ ὅποιοι μὲ σινουοῦσα δίστινα ἐκωδοῦσαν εἰς τοὺς ὁμοῦς καὶ εἰς τὰς ταβέρας τοῦ Καλαμῶτι καὶ τοῦ Ψυχροῦ τὸ πρόγραμμα τοῦ καθηγητοῦ μὲ τὴν περὶ αὐτοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ν' ἀποτύχῃ ὁ Φοιραῖτης καὶ νὰ λησινονηθῆ τὸ πρόγραμμα του. Ἀπὸ τότε ἐπέσαν πενήντα, ἐπάνω κάτο χρόνια. Αἱ προβλέψεις του περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἐπραγματοῦσησαν περισσότερον παρ' ὅσον καὶ αὐτὸς ἠτελοῦσεν, ἐνεκα τῆς μακροαπαιτῆς κατασκευῆς. Φυσικὰ ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου ἤρξισ νὰ κτίσεται. Τὰ παλὰ μικροσπῆτια καταδαφίζοντο καὶ εἰς τὴν θέσιν τὸν ἠρῶνοντο μέγαρα. Ἐστὶ ἔγινε αὐτὴ τὸ ἀριστοκρατικὸν κέντρον τῆς πρωτονοσῆς.

Ἡ ἠρηχὴ καὶ μελαγχολικὴ κατοικία τοῦ Φοιραῖτη εἶμεν ὅπως εἶχε καὶ πρὸ ὀδοῦναι χρόνον. Ἐν τούτοις εἶχε καὶ αὐτὴ μίαν δὲ Κυριακάς θορῶν καὶ καιροῦτος. Κατὰ τὸ 1889 μερικὸι νέοι δη-

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑΣ

Ἡ φιλολογικὴ σελὴ τοῦ ἑκλεκτοῦ σουβερῆντου μας, ποιητοῦ κ. Μιλτ. Μαλακάση, ἡ δημοσιευθεὶσα στὸ Χριστογεννητικὸ φύλλο μὲ τὸν τίτλο «Ἐνε γέβια τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων», ἡ προκλήσασα τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀμόλα» ἀπάντησιν τοῦ διαπερῆτος λογιότῃνου καὶ ιστορικοῦ κ. Γιάννη Βλαχογιάννη, καὶ γενομένη αἰτία τόσο φιλολογικοῦ βορῆου, ἐξακολουθεῖ, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας διωχθῆναι, νὰ προκλήῃ σφάλμα καὶ ἀπαντήσῃ. Εἰς τὰ γραφέντα εἰς τὴν σελίδα αὐτὴν τοῦ κ. Μαλακάση, ἀποτὴν σημείων διὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς του, ὁ γνωστός λογογράφος κ. Κώστας Πασαγιάννης:

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Μπουκέτου»,

Μόλις σήμερα ἐδάδιασα εἰς τὸ Χριστογεννητικὸ τεύχος τοῦ «Μπουκέτου» σας ἕνα πεζογεννητικὸν τοῦ κ. Μ. Μαλακάση μὲ τὸν τίτλον «Ἐνα γέβια κλπ.», ὅπου ἀναφέρεται καὶ τ' ἐνομὰ μου ὅτι θῆθεν συνέταγα μιά κλεμένη γαλοπούλα μαζὶ μὲ τοὺς διηγηματογράφους Παταδιαμιάντη, Καρκαβίτσα κλπ.

Λιποῦμαι πολὺ ὅτι ὁ κ. Μαλακάσης, παραρρησμένος ἀπὸ τὴν ἐξαλίτην ποιητικὴν του φαντασίαν, ληροῖσῃς ὅτι ἔξεμεινα πίσω ἀπὸ τοὺς ἀληθινόντας μεγάλους μας λογοτέχνες Παταδιαμιάντη καὶ Καρκαβίτσα —στὴ ζωὴ καὶ βίωσιν καὶ τῶρα στὴ διὰ-φροσὴ θέσῃ νὰ βεβαιώσω ὅτι ποτὶ δὲν ἀνέβη πραγματικὰ τὸ παραμῦθ τῆς κλεμένης γαλοπούλας.

Ἐνὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς εὖς τὸ τέλος μὴ ἀναρῶμαι καὶ μὴ διαστροφῶ.

Ἄν εἴταν στὴ ζωὴ ὁ Καρκαβίτσα καὶ ὁ Παταδιαμιάντης τὰ ἴδια θὰ ἐβελίοναν.

Μὲ φίλια

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Κάποτε ὁ περίφημος Γάλλος μυθιστοριογράφος Φλωμπέρ ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι του σὲ μιά ἐξοχὴ τῆς Νορμανδίας. Κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν του, γνώρισε καὶ τοὺς δύο ταχυδρομικοὺς διανομῆς τοῦ χωριοῦ. Μιά μέρα, λοιπόν, ἐνὸς ἀσπυροῦ τῆς «Κριτικῆς Μπαρῶν» συζητοῦσε μὲ τὸν ἕνα ἀπ' τούτους ταχυδρομικοὺς, ὁ ἀνομιλητῆς του τοῦ εἶπεν ὅτι, ἐπὶ πενήντα χρόνια ποὺ ἐξασκῶσε τὸ ἐπάγγελμά του, παραποῦσε εἰκοσι χιλιάματα τὴν ἡμέρα.

—Πενήντα χρόνια! εἶπε μὲ ἀπορία ὁ Φλωμπέρ. Καὶ δὲν ἔχεις λάβει ποτὶ σου ἄδεια;

—Ὦ, πὼς! Κάθε χρόνο παίρνω δεκατέντε ἡμερῶν ἄδεια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ταχυδρομικός.

—Καὶ θὰ χορηγοποιῆς, βέβαια, τὴν ἄδειάν σου γὰρ νὰ ξεκουράσῃσαι κάπως ἀπὸ τοὺς τόσους δούλους ποὺ κάνεις;

—Ἄ ὄχι, διαμαρτυροῦντο ὁ ἀγαθὸς Νορμανδός. Τὸ καθῆκόν μου εἶναι πολὺ βαρύνον. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάνω τίς ἡμέρας τῆς ἀδείας μου, πηγαίνω μοῦ μὲ τὸν ἄλλον γραμματοκομιστῆν!

Καὶ ὁ Φλωμπέρ ἔβρινε ἄναυδος...

μοισογράφοι καὶ ἔμποροι ἀτεργασίσταμιν νὰ σχηματίσῃσιν Κομῆτάτον τὸν Ἀλόκρεον καὶ ἐξελέξαμεν ὡς προεδρόν μας τὸν Φραερίτην, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε τὸ ζήτημα λίαν σοβαρῶς, ἀνέλαβεν αὐτὸς ὅλην τὴν ἔξουσίαν εἰς χεῖρας του, ὁ δὲ Σουρῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ αὐτὸς μέλος τοῦ Κομῆτάτου, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν «Ρωμῆον» τὸ ἀκόλουθον δίστιχον:

«Ὁ Φραερίτης ἔβγαλε αὐτὸ τὸ μαντίστο, εἰς τυράννος, εἰς ἀρχηγὸς τὸν μασκαράδον ἔστω.»

Ἐπισήμεν λοιπόν τὴν ταυμάσιον τὴν ἐπιροκομένην ἐπὶ τοῦ λαγαροπλαστῆτον τοῦ «Κορῆ» ἕνα καλλιτεχνικὸν παράσημον τοῦ ὁποῖου τὸ σχέδιον ἐγένε ἐπιτέλει ὁ ἄθλιος Ἀννίνος, κάποι δὲ ἀπὸ αὐτὸ ἐπέρασεν ἢ πρῶτες, καλλιτεχνικῶς οὐδὲς τὸν μασκαράδον, ποὺ εἶδαν αὐτὸν Ἀθηναί, ἢ συνθημιέμενος εἰς τὴν ἱστορικὴν γκαμῆλ καὶ τὸ γαῖταν ἄ κ ι.

Ἡ διασεκδικαστικὴ ἐκείνης ἡμέρας ἦσαν ἡ τελευταίαι ποὺ εἶδαν ὁ Ἀθηναῖος τὸν Φραερίτην. Ἐπειτα ἐκλείσθη πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ μίαν ἡμέραν ἀνεργήθη ὁ θάνατός του. Οἱ παλαιοὶ μαθηταὶ του ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν του. Τὸ σπῆτι του ἐπολῆθη καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν γνώριζε ὅτι ἐκεῖ ἔζησε καὶ ἀπέθανεν ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μέν. Ἀλέξανδρος στουὺς Δελφοὺς. Τὸ πέριμα τῆς ἱερείας. Διὰ τῆς βίας. Τὰ ἱκανοποιητικὰ τῆς λέγια. Ἡ μεγαλειότερη χαρὰ τῆς ζωῆς του. Ἡ γυναικὴ τοῦ Σωκράτους. Πάνω στὸ θυμὸ τῆς. «Ὅπως κι' ἡ κόττα!.. Ἡ χιταγωγὴ τοῦ Κικέρωνος. Μία ἀπεστομωτικὴ ἀπάντησις. Ὁ φόρος τοῦ πνεύματος.

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πήγε κάποτε στουὺς Δελφοὺς γὰρ νὰ συμβουλευθῆ τὸ ἐκεῖ μαντεῖο, ἡ ἱερεία ποὺ ἦταν ἐπιτετρομιμένη νὰ δύνῃ τοὺς χορημοὺς, ἀνιόταν ν' ἀντιβῆ πάνω στὸν προσηγορικὸν τρίποδα.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἄσπρησε, τὴν ἄρταξε ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ θέλησε νὰ τὴν ξαναγάζῃ νὰ καθῆσθαι στὸν τρίποδα διὰ τῆς βίας.

—Ὁ παῖδ μου, τοῦ φώναξε ἡ ἱερεία, ποὺς μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴ δυνάμει σου τὴν μεγάλη καὶ ἀκατάβλητη!..

—Μοὶ ἀρκεῖ αὐτὸς ὁ χορημοὺς, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος γεμάτος ἰσσηρηγάνεια. Δὲν θέλω περισσότερα...

Καὶ ἔφυγε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς ἱερείας. ***

Ὁ Κάρολος ὁ δὸς ἔπυγε νὰ λάβῃ μέρος κάποτε στὴν πολιορκίαν μιᾶς πόλεως καὶ νὰ ἐκτεθῆ πολὺ ἐν τῷ ἐξῆθῳ πύθ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ του τότε ἄσπρησαν νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ ἀποσπῆθῆ, γὰρ νὰ μὴν πάθῃ τίποτε, ἀλλ' αὐτὸς ἀνιήθηκε λέγοντας:

—Καὶ ποὺς βασιλιάς ποτὶ σκοτώθηκε ἀπὸ ὀδία!.. ***

Ὅταν ἐρώτησαν κάποτε τὸν Γάλλο στρατηγὸν Βιλλὰρ ποῦ ἦταν ἡ μεγαλειότερη χαρὰ τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε:

—Δύο μεγάλας χαρὲς ἀισθάνθηκα στὴ ζωὴ μου. Τὴν μίαν ἴπην τὴν πρῶτον βραβεῖον στὸ σχολεῖον καὶ τὴν ἄλλη ὅταν κέρδισα τὴν πρώτη μίση!.. ***

Ἡ Ξανθίππη, ἡ γυναίκα τοῦ Σωκράτη, ἦταν, ὡς γνωστόν, πολὺ δύστροπη. Μία μέρα, ἐνὸς ἀσπυροῦ τῆς δεῖντοῦσε μὲ κάποιον φίλον του, θυμωσε τόσο πολὺν, ὥστε ἀπάνω στὴν παραφροσὴ τῆς ἀναποδογύρισε τὸ τραπέζι κι' ἔζησε τὰ φαγητὰ.

Ὁ ἕνος θεώρησε τὴν ἀπετρομωτικὴν ὡς ὅτι σημείον περικομῆσεως καὶ σιμώθηκε νὰ φηγῆ. Ἄλλω ὁ Σωκράτης τὸν ἐρώτησε λέγοντας:

—Τὴν περικομῆν βρομιάδα, ἐνὸς τρώγας στὸ σπῆτι σου, πήρουν μία κόττα καὶ μὰς ἔβανε ἀνο-κάτω. Εἴπες ὅμως, ἀντὶ νὰ ὀργισθῆσαι, γελῶσαμε ἢ ὄλη μὰς τὴν καρδιά. Καὶ τώρα ποῦ σιμῶναι τὸ ἴδιον, γιατί στενοχωρεῖσαι;

***

Ὁ Κικέρων κατήγετο ἀπὸ φτωχὴν οἰκονομίαν καὶ εἶχε ἄσπρην πῆτρα. Γι' αὐτὸ ὁ πολιτικός του ἀντίπαλος Μάτελλος Νέπος, κάθε φορὰ ποὺ μιλοῦσε στὴ γερουσία, θέλοντας νὰ τὸν ταπεινώσῃ, τοῦ ἔλεγε:

—Καὶ ποὺς εἶνε ὁ πατέρας σου;

Ἐξ ἄλλων ὄμως ἦταν γνωστὸ σ' ὅλην τὴν Ρώμην, ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Νέποτος εἶχε ἀρετὰ σκανδαλίαν στὴν ἀισθηματικὴν τῆς ζωῆς. Μία φορὰ λοιπόν ποὺ ὁ γνωστός τίς ἀπέτεινε τὴν συνθημιέμενον τὸν ἐρώτησι στὸν Κικέρωνα, ὁ διάσημος ῥήτορ τὸν κατεγρονῶσε ὡς ἔξῃ:

—Τὸν πατέρα μου τὸν ἔφερι ὄλος ὁ κόσμος. Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ βεβαιώσῃς κι' ἐγὼ μὲ θετικότητα ποὺς εἶνε ὁ δικός σου πατέρας; Κόζαλο ὁ Νέπος. ***

Κάποιος ἀνοήτος καὶ γελοῖος ἐπρότεινε κάποτε στὸν Μ. Ναπολέοντα νὰ βάλῃ μῆρο στὸ πνεῦμα.

—Ὅλοι οἱ ἰσχυροὶ σας, πρόσθεσε, θὰ ἀπεύθυναν νὰ πληρῶσιν, γιατί κανεὶς δὲν θὰ θέλησῃ νὰ θεομορῆ μορῶς.

—Τὸ λέτε αὐτὸ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ναπολεὼν, γιατί τίσαστε βέβαιος ὅτι θ' ἀλλάγητε ἀπ' αὐτὴ τὴν φορολογία.

Καὶ ὁ μορῶς δὲν ἐπέμεινε... ***

Σὲ κάποια ἐπιφροσῆ τὸν σιμωμικὸν στρατηγικόν τοῦ ἀσπυροῦ «Ἄγγλος στρατηγὸς Μάιλστον σιμῶναι μισροσὰ σ' ἕνα γενναῖον Γάλλον γρονειάδου καὶ δειχοντάς του εἶπε:

—Ἄν ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας εἶχε ἐκατὸ χιλιάδες σάν αὐτόν, θάταν πλὴν τυχερὸς στὸν πόλεμον.

—Δὲν λείπουν ἡ ἐκατὸ χιλιάδες σάν ἐμένα, ἀποκρίθηκε ἐτοιμωτάτα ὁ γρονειάδου. Λείπει ἕνας ἄντρας σάν ἐσὺς!

